

although I was supposed to talk at another book launch, at the same press. The most spectacular neurons carnage is when you have the opportunity to analyse a book which you had the chance to browse for only two minutes in advance. All this because the invited critics fail to show up even if they promised to.

Nor *Private Classes of Photosynthesis* [‘Ore particulare de fotosinteză’], by Ghenadie Postolache, benefits of a happier fate. The unquenched thirst for absolute overflows in countless pukes and binge drinking which are seen as pointless by the critic. The novelist would sin supplementary through an accentuated gongorism of characters’ self-perception, all these fashioning the volume as a mixture of analysis and reflexivity specific to an Ionic novel plus the poetics of imprecision, as in a Corinthian novel of 2000, deprived of “narrative vertebrae”.

Fired up by the squabble with the prose, the author cools down when she meets “post-delete” poetry, because she begins with Grigore Vieru’s creation, on which she had already acutely dwelled. Pungently, she notices that “the aesthetic defines itself through the force of incorruptible ethos”, in a different manner, let’s say, than the refined musicality of Vladimir Beşleagă’s verses, akin to Paul Goma’s polyphony.

Another tendency of the “mature” poetry in Bessarabia is Andrei Țurcanu’s archetypality in *Interior in Bright Red* [‘Interior în roșu aprins’]. Among the semi-ripe authors she distinguishes Grigore Chiper with *Novel-simulacrum* [‘Roman-simulacru’], a writer from the ’80s for whom writing is elegant, decent, avoiding stridencies and linguistic shocks. The critic reckons that this poetry has “feminine contours”. More feminine, for instance, than that belonging to Diana Iepure, who reminisces in an affective-ironic manner her Bessarabian childhood. This poet registered a surprising success in the republic of letters in Bucharest owing to the way in which she understood to value the 30-years-old rural childhood spent in a region even better shielded from civilization than Romania. Her evocative manner is neither museal, nor tearful.

What are we left with after reading this book?

First, with the conviction that the volumes which gather literary chronicles make up a sort of bumper zone between critique and fiction. These collections of chronicles are natural-born novels of literary criticism due to their spontaneity, subjectivity and diagnostics offered. It is in them that one can better grasp the quantity of talent to writing, but also the fast thinking possessed by a literary critic. Exactly a novel of this type Nina Corcinschi braces up to write and its title tells everything. *The Voltaic Arc* = energy, combativeness, flexibility. In conclusion, critics can also be included among the famous *irritabile genus*...

The final question: when are we going to have a feminine noun for “critic”?

Felix Nicolau
The Technical University of Civil Engineering of Bucharest
Romania

Eugenio COSERIU, **La semántica en la lingüística del siglo XX: tendencias y escuelas**, Prólogo: Gregorio Salvador, Edición e Introducción: Maximiano Trapero, Madrid, Editorial Arco/Libros, 2016, 246 p.

Cam în aceeași lună (din primăvara acestui an) în care, la Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, a apărut traducerea românească a volumului semnat de

Eugenio Coseriu și Horst Geckeler, *Trends in Structural Semantics* (1981)⁷, s-a publicat în Spania o carte cuprinzând cursul de semantică pe care Coșeriu l-a ținut (sub titulatura păstrată și de editor) în intervalul 2–6 martie 1998 la Universidad de Las Palmas de Gran Canaria.

Așadar, cu o întârziere de 18 ani (întârziere justificată, parțial, și de dificultățile transcrierii de pe banda magnetică a unui astfel de material și de procesul ulterior de editare a acestuia), profesorul Maximiano Trapero pune la dispoziția specialiștilor și a cititorilor de limbă spaniolă un curs complet de semantică structurală coșeriană, reprezentând „la última visión expresada y hecha pública por el propio Coseriu” (după cum suntem preveniți în mesajul de pe coperta a IV-a).

În *Introducerea* sa, editorul M. Trapero compară pregătirea pentru publicare a acestui curs cu demersul pe care l-au făcut în urmă cu 100 de ani elevii lui Ferdinand de Saussure pentru a tipări *Cursul de lingvistică generală* al maestrului genevez. Trebuie să recunoaștem însă că – în cazul cursului ținut de Coșeriu – dificultățile întâmpinate de editor vor fi fost mai puține, deoarece pentru fiecare temă ori secțiune prezentă în această carte există deja publicate (în mai multe limbi) articole sau studii, uneori cursuri integrale, în care Coșeriu a tratat *in extenso* toate problemele respective. Așa se face că – per ansamblu – o atare carte pare să nu aducă nimic nou pentru cei specializați în lingvistica lui Coșeriu. Și totuși (ca să reluăm o expresie dragă lui Coșeriu), „nicio repetiție nu-i doar o repetiție”⁸. Citind acest curs de lexematică, am descoperit și exemple pe care nu le mai găsisem în alte lucrări coșeriene, și explicații formulate altfel (care pot duce la o mai bună înțelegere a conceptelor și a faptelor), și chiar anecdote noi, cu ajutorul cărora savantul a delectat audiența acolo unde contextul o permitea. Dar nu trebuie să uităm că un astfel de curs nu este destinat numai decît „specialiștilor în Coșeriu”, ci, mai curând – conform intențiilor lui Coșeriu însuși –, acelor (neinițiați) care vor să-l descopere pe Coșeriu ca teoretician al limbajului și ca promotor al unui tip viabil de semantică structurală. Or, sub această formă, cred că o atare carte își atinge pe deplin scopul.

Nu îmi propun să scriu aici o recenzie propriu-zisă, ci doar o semnalare, în care să înfățișez succint conținutul acestei cărți. Volumul se deschide cu un *Prolog* (p. 11–16) semnat de venerabilul profesor Gregorio Salvador, cel mai important cunoscător și „dezvoltator” al lexematicii coșeriene din Spania. Salvador punctează însemnătatea publicării unui atare curs și meritele lucrării în cauză, oferind, totodată, un portret al lui Coșeriu, pe care l-a admirat enorm. El precizează împrejurările în care l-a întâlnit pe genialul român și a venit în contact cu opera sa. Interesante sunt paginile 13–15 în care profesorul spaniol îl descrie pe Coșeriu așa cum l-a văzut și auzit cu prilejul participării acestuia (în aprilie 1968) la Congresul Internațional de Filologie Romanică de la București.

În *Introducerea* la care m-am referit deja, Maximiano Trapero – dincolo de evidențierea evenimentului editorial în sine – prezintă atât substratul teoretic al lexematicii (schițând devenirea și anvergura proiectului coșerian), cât și avatarurile realizării acestei ediții⁹. Într-adevăr, nu este deloc ușor să redai/ să convertești în formă scrisă un discurs oral, marcat de amprenta personală puternică („acroatică”) a lui Eugeniu Coșeriu.

Cartea are trei părți. Prima parte se intitulează [în trad. rom.] *Contextul general al semanticii structurale* (p. 29–90); a doua parte – *Modelul semanticii structurale* (p. 91–155); a

⁷ Eugeniu Coșeriu, Horst Geckeler, *Orientări în semantica structurală*, traducere din limba engleză, notă preliminară, comentarii și postfață de Cristinel Munteanu, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, 2016.

⁸ În felul acesta, Coșeriu a modificat o altă formulă celebră pe care obișnuia să o citeze, cea a lui Benedetto Croce: „nicio greșală nu-i doar o greșală”.

⁹ În acest sens, sunt menționați (la p. 25) și colaboratorii, de diverse naționalități, la care editorul a apelat pentru confirmarea „transcrierii exacte a numeroaselor exemple din atâtea limbi diferite” pe care Coșeriu le utiliza. Din păcate, se pare că românul (al cărui nume îl trecem sub tăcere aici) însărcinat cu verificarea exemplurilor românești nu și-a făcut treaba ireproșabil (vezi, de pildă, greșelile de transcriere de la p. 121–122).

treia parte – *Critici pe care le-a primit semantica structurală* (p. 157–188). De asemenea, editorul a considerat oportun să adauge și o secțiune de *Apéndices* (p. 191–220), cuprinzând două discursuri (*Predarea limbii, și nu a gramaticii* și *Pentru o teorie lingvistică a traducerii*) pe care Coșeriu le-a rostit în afara prelegerilor propriu-zise de semantică, dar tot cu ocazia vizitării respectivei universități. În fine, un indice de autori citați și un altul de concepte, precum și o bibliografie de lucrări coșeriene publicate în Spania și în spaniolă completează acest volum cu un instrumentar foarte util.

Fiindcă nu urmăresc să redau aici conținutul detaliat al cursului (înfățișat pe cele trei pagini ale cuprinsului), mă voi mulțumi să indic faptul că, în prima parte a cărții, paginile cele mai valoroase sunt, după părerea mea, cele dedicate tipurilor de conținut lingvistic (*desemnare, semnificat, sens*), cu o privire specială asupra distincției dintre «semnificat» și «desemnare». În același timp, foarte folositoare (inclusiv pentru cei care aplică teoria lingvistică a lui Coșeriu, adică pentru cunoscători) este secțiunea rezervată tipurilor de semnificate, unde am observat o insistență mai mare decât de obicei în ceea ce privește problema «semnificatului categorial» (în raport cu «semnificatul lexical») și a „conversiunilor categoriale”.

Partea a doua reprezintă un veritabil „compendiu de lexematică”, în care teoria semantică a savantului român este ilustrată din abundență cu exemple din diverse limbi (din rândul cărora nu lipsește, evident, nici româna). Sunt prezentate într-un discurs magistral atât *principiile semanticii structurale* (al funcționalității, al opoziției, al sistematicității și al neutralizării), cât și (mai ales) *relațiile* sau *structurile lexematice*: relațiile paradigmatică primare (câmpurile și clasele lexicale) și relațiile paradigmatică secundare (ținând de formarea cuvintelor: modificarea, dezvoltarea și compunerea), precum și relațiile sintagmatice (așanumitele „solidarități” lexicale): afinitatea, selecția și implicația, cu semnalarea „topicalizării” (legată de dezvoltare).

Partea a treia, referitoare la criticile înregistrate în privința lexematicii, se împarte în două secțiuni: una în care sunt discutate „criticile interne” și alta în care este examinată semantica cognitivă sau a prototipurilor. În toate aceste pagini, Coșeriu apără convingător, cu o logică impecabilă, obiectul, metodele și validitatea lexematicii, arătând, totodată, deficiențele altor orientări/ școli de semantică mai recente.

În încheiere, se cuvine să apreciem efortul editorului Maximiano Trapero de a fi salvat de la uitare și de a fi îngrijit în mod exemplar câteva dintre conferințele/ prelegerile savantului român. Este un frumos omagiu pe care excelența școală filologică spaniolă i-l aduce lui Coșeriu în 2016, adică în perioada în care sărbătorim 95 de ani de la nașterea marelui lingvist.

Cristinel Munteanu
Universitatea „Danubius”, Galați
România

Loredana CUZMICI, **Generația ALBATROS – o nouă avangardă**,
Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2015, 382 p.

Volumul de față prilejuiește o investigație deopotrivă textuală și (con)textuală a parcursului literar și istoric al membrilor generației Albatros. Focalizând instrumentarul analitic pe un epicentru al generației războiului, mai exact pe primul cerc albatrosist, Loredana Cuzmici face un adevărat exercițiu de patologie istorică, culturală și literară aplicat unui secol în care și istoria, și cultura, și literatura devin obiectele unei ambiguități paradigmatică.

În introducere, autoarea punctează importanța nu numai estetică ci și biografică a scriitorilor coagulați în jurul publicației „Albatros”, ale căror destine se vor dovedi